

Medvídek Vilda

SE RADUJE

Lucie Sunková

mladá fronta

Medvídek Vilda se raduje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Lucie Sunková
Medvídek Vilda se raduje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Medvídek Vilda se raduje

Lucie Sunková

mladá fronta

STOPY VE SNĚHU

Kap! Kap! Kap! Bubnovaly kapky vody v pravidelném rytmu na okenní parapet.

Sluníčko se opíralo do střechy Vildovy chaloupky celou svou předjarní silou a rozpouštělo navátou sněhovou čepici. Tající sníh stékal dolů.

Ťuk! Ťuk! Ťuk! Poťukával si medvídek Vilda ve stejném rytmu nohou. Seděl ve své chaloupce v křesle u okna a poslouchal bubnující kapky. „Takhle to asi zní, když – jak se říká – jaro klepe na dveře,“ brumlal si pro sebe.

Jenomže zima se ještě zdaleka nechtěla vzdát svojí vlády. Přes noc přišel mráz, pomaloval okna ledovými květy a kapky vody ze střechy proměnil v lesklé ledové rampouchy.

Medvídek Vilda vyšel ráno před chaloupku a nestačil se divit.

„To je nádhera!“ obdivoval mrazivé výtvořky. Pak mu ale vítr zafoukal do uší a Vilda se roztřásl zimou: „Brrr!!“ Honem si běžel zpátky domů pro čepici.

„Mráz sice umí krásně malovat a čarovat z vody rampouchy, ale taky pěkně štípe,“ zasmál se a čepici si stáhl pořádně přes uši.

Medvídek Vilda bydlel v malé dřevěné chaloupce se zahrádkou. V létě rozkvetlá zahrádka zářila všemi barvami, ale teď byla bíle zachumelená. A zmrzlý sníh křupal Vildovi pod nohama.

Medvídek přešel přes dvorek a nasypal zrní do prázdného ptačího krmítka. Pak se vydal ke kůlně, aby nabral dříví do velkého proutěného koše. Když totiž chtěl mít v chaloupce teplo, musel topit v kamnech a pravidelně přikládat polínka. Nebylo to úplně pohodlné, vlastně to bylo docela pracné, ale medvídek měl svojí chaloupku rád a nevyměnil by ji za nic na světě. Ani když si teď musel cestu pro dříví prošlapávat studenou sněhovou závějí.

„V zimě je v přírodě takové zvláštní ticho,“ zamyslel se Vilda a rozhlédl se po zahradě. „Žádné ptačí cvrlikání, žádné bzučení, žádné kuňkání ani dupání.“ No, jakpak ne. Včelky se před zimou schovaly do úlu, žabky spaly v rybníku pod ledem a ježek chrupal zavrtný někde pod listím. Ani jezevci a myšky v té zimě raději nevystřkovali chlupaté čumáčky ze svých doupat. Jen do krmítka na dvorku občas přiletěla hladová sýkorka. Ale sotva se zobla pár zrníček, frnk, byla pryč. Žádné veselé štěbetání.

„Už aby bylo jaro a probudili se všichni zimní spáči,“
říkal si medvídek, „svět bude hned veselejší.“

„Ale podívejme!“ zaradoval se Vilda, když
objevil ve sněhu několik stop. „Přeci jen se
najde někdo, kdo v zimě nespí.“

Koš s dřívím postavil na zápraží a zvesela
se rozběhl po stopách.

„Tyhle budou asi od zajíce a tamty velké
stopy určitě patří srnkám,“ dumal si pro sebe,
když ho stopy zavedly až na pole pod lesem.

Na poli bylo stop nepočítaně. Vedly jedna
přes druhou, křížem krážem, až z toho Vilda
úplně ztratil směr.

V tom najednou: „Hop!“ Cosi chlupatého
vyskočilo ze křoví.

„Ááá!“ lekl se Vilda, až se celý zapotácel
a kecnul si do sněhu.

„Jéé!“ vypískla malá chlu-
patá koule, ze které vyču-
hovaly dvě dlouhé uši.
Z té koule se vyklubal
zajíc a honem pomáhal
medvídkovi na nohy.
Vysvětloval při tom:

„Promiň, já nechtěl. Zrovna jsem si hrál hru ZAJÍČEK V SVÉ JAMCE SEDÍ SÁM, a když jsem si řekl ... CHUTĚ SKOČ A VYSKOČ, objevil ses tady ty.“

„Nic se nestalo,“ řekl Vilda a oprašoval si z kožichu zbytky sněhu. „Ale proč tu hru hraješ sám?“

„Protože tady nikdo jiný není. Jenom maminka a ta nemá na hraní čas. Tak s kým bych si hrál? Srnky jsou hrozně nafoukané, s nimi není žádná hra a většina ostatních zvířat v zimě spí. Už aby bylo jaro,“ povzdechl si zajíc.

„Tak si můžeme hrát spolu, ne? Co třeba hru MEDVÍDEK V SVÉ JAMCE SEDÍ SÁM?“ navrhl Vilda a oba se dali do smíchu. Byli rádi, že se našli.

Nejdřív závodili, kdo dál doskočí. Jenomže ve skákání měl zajíc navrch a pořád vyhrával. Medvídka to trochu mrzelo. Tak se raději pustili do hry na schovávanou. A to zase vyhrával Vilda. Pokaždé totiž zajíčka rychle našel. Mohly za to zajíčkovy uši. Byly tak dlouhé, že vykukovaly z každé skrýše.

„Proč jenom musím mít tak dlouhatánská ušiska,“ zlobil se zajíček „K čemu je to vlastně dobré?“

Medvídek Vilda ho utěšoval: „Náhodou, takové dlouhé uši jsou důležité. Hodně toho slyší a varují tě, když se blíží nebezpečí.“

„Máš pravdu,“ připustil zajíc, „my zajíci máme opravdu dobrý sluch.“ Pak ho něco napadlo, šibalsky se pousmál a zeptal se: „A víš, co slyším právě teď?“

Medvídek Vilda nevěděl.

„Slyším, že jaro už klepe na dveře,“ dal se zajíc do smíchu a hodil po medvídkovi sněhovou kouli.

Vilda se nedal zahanbit a hned zajíčkovi tu neplechu oplatil. Na poli pod lesem se strhla pořádně veselá koulovačka.

Tak si medvídek se zajíčkem hráli celé dopoledne. Ani si nevšimli, jak čas rychle letí a najednou tu bylo poledne. Maminka volala zajíčka k obědu a Vildovi taky pořádně zakručelo v břiše. Vzpomněl si, že má doma bramborové placky od včerejška, a dostal na ně hroznou chuť.

Rozloučili se a slíbili si, že si spolu zase brzy pohrají. Pak už upalovali každý po svém.